

confirmatio hominum ad societatis amicæ munia obeunda, & manifesta arctioris inter homines quàm bestias confociationis effecta in Civili regimine conspicua, quod per universum terrarum orbem semper, saltem per patresfamilias, locum obtinuit. Fatemur tamen id soli corporum fabricæ non tribuendum esse, uti in brutis, sed gubernatrici menti longè magis, quæ in iis velut in puppi clavum tenet. Hoc autem in loco non tam singularum aliquot partium edifferenda sunt privilegia, quàm aptissima omnium inter se dispositio, quâ plus possunt ad auxilium aliis ferendam, quæ tamen in effectis faciliùs sentiri quàm in ipsis explicari potest. Notandum tamen est, eas omnes fere ideo aliquanto majora præstare posse, quòd determinantur influxu amplioris Cerebri, sanguinis, spirituumque copiosiorum, & Cordis fœlicius gubernati per nervos ei proprios. Visum est tamen in duabus hominis partibus insigne quiddam notare, quo ad amicam societatem homo magis fit idoneus, in vultu scilicet, & manu. De vultu observavit olim Cicero, eum in nullo alia animante reperiri, quippe in illorum facie tot cogitationum & affectuum indicia nusquam ostenduntur. Hæc autem communioni inter homines incipiendæ, servandæque admodum sunt, opportuna, in solitudine nulli sunt usui. Ea sanè signa quænam sint, percipimus omnes, exprimere autem figillatim vix possumus; facillimè autem observantur hæc; Rubor faciei in verecundia, Pallor in metu & irâ: hæc duo indè in homine sunt conspicua, quod pellucida est illi faciei cuticula, adeo ut sanguinis qui ei suffunditur copia vel in-

opia,